

Sygn. akt VIII GC 602/21 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2021 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia Tadeusz Górka

Protokolant sekr. sądowy Magdalena Piskow

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2021 roku w Bydgoszczy na rozprawie według przepisów o postępowaniu w sprawach gospodarczych

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą w S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 12 054,85 zł (dwanaście tysięcy pięćdziesiąt cztery złote osiemdziesiąt pięć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od 26 września 2016 roku do dnia zapłaty,

II. oddala powództwo w pozostałej części,

III. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2 293,32 zł (dwa tysiące dwieście dziewięćdziesiąt trzy złote trzydzieści dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty

IV. nakazuje zwrócić pozwanej ze Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego w Bydgoszczy kwotę 52,01 zł (pięćdziesiąt dwa złote jeden grosz) tytułem niewykorzystanej części zaliczki na poczet opinii biegłego.

Sędzia Tadeusz Górka

Sygn. akt VIII GC 602/21 upr

UZASADNIENIE

Powód (...) sp. z o. o. w W. wniósł pozew przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą w S. o zasądzenie kwoty 15 872,19 zł z odsetkami ustawowymi z tytułu opóźnienia od dnia 26 września 2016 roku do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał, że w dniu 4 kwietnia 2016 roku doszło do kolizji z udziałem jego pojazdu- A. o nr rej. (...). Pojazd ten został uszkodzony przez sprawcę, który był ubezpieczony w pozwanej spółce w związku z zawarciem umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Pozwana wypłaciła odszkodowanie w kwocie 16 371,48 zł z tytułu odszkodowania. Według powoda odszkodowanie za uszkodzenie pojazdu powinno wynieść 32 244,33 zł. Powód podkreślił, iż roszczenie powoda obejmowało koszty naprawy uszkodzonego pojazdu oraz zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego. Powód zaznaczył, iż swoje roszczenie dochodzi na podstawie faktur VAT.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym o sygn. akt VIII GNc 200/21 z dnia 5 marca 2021 roku Sąd Rejonowy w Bydgoszczy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany zakwestionował roszczenie powoda w całości. Pozwany przyznał, iż w tok postępowania likwidacyjnego wypłacił powodowi odszkodowanie w kwocie 13 549,48 złotych tytułem kosztów naprawy pojazdu oraz kwotę 2 821,98 złotych tytułem najmu pojazdu zastępczego. Pozwany zaznaczył, iż odszkodowanie obejmowało wyłącznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu z uwzględnieniem stosowanych rabatów na części, których bezpośredni zakup oferował pozwany. Pozwany podkreślił, iż powód miał możliwość dokonania naprawy w warsztacie współpracującym z pozwanym. Pozwany wskazał, iż nie skorzystanie z oferty pozwanego przez powoda stoi w sprzeczności z obowiązkiem poszkodowanego do minimalizacji szkody. Na marginesie pozwany podał, iż do naprawy mogą być użyte zarówno części o jakości O, Q, jak i P. Pozwany zakwestionował wobec powyższego dokonanie naprawy przez powoda wyłącznie przy zastosowaniu części o jakości O. Pozwany nadto zakwestionował zasadność okresu najmu przez 60 dni. Pozwany wskazał, iż koszty najmu pojazdu zastępczego został zrefundowany zgodnie z zasadnym czasem przestoju pojazdu. Pozwany podniósł, iż powód nie przedłożył dowodu świadczącego o zapłacie należności objętej fakturą VAT oraz nie wykazał zasadności czasu najmu, za jaki żąda zapłaty.

W piśmie procesowym z dnia 26 kwietnia 2020 roku powód podtrzymał w całości stanowisko w sprawie. Powód wskazał, iż do szkody w pojeździe doszło w dniu 4 kwietnia 2016 roku, oględzin pojazdu dokonano w dniu 11 kwietnia 2016 roku, kalkulację naprawy sporządzono w dniu 18 kwietnia 2016 roku, zaś w dniu 5 maja 2016 roku poinformowano powoda o przyznaniu odszkodowania w kwocie 8 967,88 złotych. Powód podkreślił, iż po otrzymaniu odszkodowania podjął decyzję o zleceniu naprawy warsztatowi współpracującemu z pozwanym firmie (...). Powód podał, iż we własnym zakresie miał zakupić części do naprawy pojazdu. Powód zaznaczył, iż ostatecznie naprawy dokonała firma (...), gdyż firma (...) z uwagi na dużą liczbę zleceń nie była w stanie dokonać naprawy pojazdu. Powód podkreślił, iż naprawa pojazdu trwała do 19 lipca 2016 roku, w związku z czym w terminie tym zakończono też najem pojazdu zastępczego. Powód wskazał, iż łącznie pozwany wypłacił powodowi kwotę 16 371,48 złotych tytułem odszkodowania.

W piśmie procesowym z dnia 6 lipca 2021 roku powód wniósł zastrzeżenia do opinii biegłego w zakresie wyliczenia zasadnego okresu najmu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 kwietnia 2016 roku miała miejsce kolizja, w której uszkodzony został pojazd marki A. o nr rej. (...) będący własnością powoda. Pojazd sprawcy kolizji był w dacie zdarzenia ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Szkada została zgłoszona do ubezpieczyciela.

Okoliczności bezsporne

Powód w dniu 4 kwietnia 2016 roku zawarł z (...) sp. z o. o. umowę najmu pojazdu zastępczego. Najem trwał od dnia 4 kwietnia 2016 roku do 18 kwietnia 2016 roku (14 dni). Stawka najmu pojazdu zastępczego za dobę wynosiła 166 zł brutto.

Powód zrezygnował z najmu pojazdu zastępczego w okresie od 19 kwietnia 2016 roku do dnia 15 maja 2016 roku, gdyż w tym czasie dysponował innym pojazdem.

Z tytułu najmu pojazdu zastępczego przez okres 14 dni (od dnia 4 kwietnia 2016 roku do dnia 18 kwietnia 2016 roku) wynajmujący wystawił powodowi w dniu 2 maja 2016 roku fakturę VAT nr (...) na kwotę 2 324,00 złotych

Następnie powód najął pojazd zastępczy w dniu 16 maja 2016 roku. Najem trwał od dnia 16 maja 2016 roku do dnia 15 lipca 2016 roku (60 dni). Stawka najmu pojazdu zastępczego za dobę wynosiła 166 zł.

Z tytułu najmu pojazdu zastępczego przez okres 60 dni (od dnia 16 maja 2016 roku do dnia 15 lipca 2016 roku) wynajmujący wystawił powodowi w dniu 22 lipca 2016 roku fakturę VAT nr (...) na kwotę 9 960,00 złotych.

Dowód: umowa najmu samochodu zastępczego nr (...) (k. 33 akt), faktura VAT nr (...) (k. 34 akt), faktura VAT nr (...) (k. 129 akt), zeznania świadka M. M. (1) (k. nagranie 197 akt, protokół skrócony k. 194-196)

Pozwany w trakcie prowadzonego postępowania likwidacyjnego w dniu 11 kwietnia 2016 roku sporządził kalkulację naprawy, w której wskazał, iż koszty naprawy pojazdu marki A. o nr rej. (...) powinny wynosić 8 967,88 złotych.

Dowód: protokół szkody w pojeździe (k. 8-9 akt), kalkulacja naprawy nr (...) (k. 10-14, 83v.-87v. akt)

Powód poinformował pozwanego, iż nie zgadza się z kosztami naprawy określonymi w kalkulacji naprawy nr (...), w szczególności propozycją zastosowania do naprawy części zamiennych o jakości P i Q.

Dowód: pismo powoda z dnia 18 kwietnia 2016 roku (k. 15-15v. akt), zeznania świadka M. M. (1) (k. 197 akt)

Uszkodzony pojazd po kolizji został przewieziony do autoryzowanego serwisu. W oczekiwaniu na decyzję ubezpieczyciela w zakresie przyznania odszkodowania samochód stał i nie był naprawiany. Bez decyzji ubezpieczyciela nie można było podjąć decyzji o sposobie naprawy pojazdu. Powód otrzymał informację od autoryzowanego serwisu (...), iż jest długi czas oczekiwania na części, około dwóch miesięcy. Powód podjął decyzję o zleceniu naprawy warsztatowi współpracującemu z pozwanym firmie (...). Części do pojazdu zostały zamówione przez w/w warsztat. Czas oczekiwania na części wynosił 3 tygodnie. Części zostały zamówione dopiero, gdy pozwany zaakceptował naprawę na częściach oryginalnych. Rozpoczęcie naprawy, po dostarczeniu części, się przeciągało z winy warsztatu, który tłumaczył się brakami kadrowymi oraz początkiem wakacji. Okres przestoju z winy warsztatu wynosił dwa tygodnie. Po tym okresie pojazd został przetransportowany do innego warsztatu. Naprawa trwała około dwóch tygodni.

Dowód: zeznania świadka M. M. (1) (k. 197 akt)

Pozwany w dniu 18 maja 2016 roku sporządził kalkulację naprawy nr (...) ustalając koszty naprawy pojazdu marki A. o nr rej. (...) na kwotę 20 540,64 złotych brutto, tj. 16 699,71 złotych netto. Kalkulację powód otrzymał w dniu 19 maja 2016 roku.

Dowód: kalkulacja naprawy nr (...) (k. 17-20, 119-120 akt), korespondencja mailowa (k. 118 akt)

Powód w dniu 8 lipca 2016 roku otrzymał fakturę na zamówione części do naprawy uszkodzonego pojazdu marki A. o nr rej. (...) na kwotę 12 789,36 złotych.

Naprawa została ostatecznie przeprowadzona przez warsztat (...) za kwotę 7 170,97 złotych i zakończona w dniu 19 lipca 2016 roku.

Dowód: faktura VAT nr (...) (k. 35 akt), faktura VAT nr (...) (k. 37 akt), potwierdzenie wykonania przelewu (k. 117 akt)

Pozwany dokonał weryfikacji faktur VAT nr (...) i uznał za zasadne koszty części zamiennych w wysokości 6 378,51 złotych oraz koszty naprawy w kwocie 7 170,97 złotych.

Dowód: zweryfikowana faktura VAT nr (...) (k. 36, 91 akt), zweryfikowana faktura VAT nr (...) (k. 38, 92 akt)

Powód pismem z dnia 11 sierpnia 2016 roku poinformował pozwanego, iż w związku z zakupieniem do likwidacji szkody części oryginalnych wnosi o wypłatę pozostałej kwoty należnej na podstawie przedstawionej faktury, tj. kwoty 6 410,85 złotych. Ponadto wniósł o wypłatę odszkodowania z tytułu poniesionych kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Pozwany ustosunkowując się do roszczeń powoda wskazał, iż przedłożone przez powoda dokumentacja nie potwierdza zakupu części nowych i oryginalnych.

Dowód: pismo powoda z dnia 11 sierpnia 2016 roku (k. 26 akt), pismo pozwanego z dnia 8 września 2016 roku (k. 27-27v., 93-93v. akt), pismo pozwanego z dnia 19 października 2016 roku (k. 29, 95 akt), pismo powoda z dnia 27 października 2016 roku (k. 30 akt),

Pozwany początkowo przyznał powodowi odszkodowanie w wysokości 8 976,88 złotych tytułem naprawy pojazdu w związku ze szkodą w pojeździe z dnia 4 kwietnia 2016 roku. Następnie pozwany przyznał powodowi dopłatę do odszkodowania w wysokości 4 732,43 złotych ustalonego na podstawie przedłożonych faktur VAT, w tym kwotę 2 106,71 złotych tytułem zwrotu kosztów pojazdu zastępczego. W dniu 25 sierpnia 2016 roku pozwany przyznał powodowi dopłatę odszkodowania w kwocie 689,06 złotych, zaś w dniu 26 września 2016 roku w kwocie 1 982,11 złotych (1266,82 złotych tytułem 50% kwoty podatku VAT do kosztów naprawy, 217,29 złotych tytułem 50% kwoty podatku VAT do kosztów najmu pojazdu zastępczego, 498,00 złotych tytułem dodatkowo uznanych 3 dni najmu pojazdu zastępczego).

Ostatecznie pozwany przyznał powodowi kwoty:

- 13 549,48 złotych tytułem kosztów naprawy pojazdu,
- 2 822 złotych tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Dowód: decyzja z dnia 5 maja 2016 roku (k. 16, 88 akt), pismo pozwanego z dnia 1 sierpnia 2016 roku (k. 22, 89 akt), pismo pozwanego z dnia 25 sierpnia 2016 roku (k. 25, 90 akt), pismo pozwanego z dnia 26 września 2016 roku (k. 28-28v., 94-94v. akt)

Powód wzywał pozwanego do dopłat odszkodowania. Pismem z dnia 11 października 2019 roku wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 15 872,85 złotych tytułem reszty należnego powodowi odszkodowania za szkodę w pojeździe marki A.. Powód poinformował pozwanego, iż roszczenie powoda obejmuje następujące faktury:

- nr (...) z dnia 2 maja 2016 roku na kwotę 2 324,00 złotych,
- nr (...) z dnia 8 lipca 2016 roku na kwotę 12 789,36 złotych,
- nr (...) z dnia 19 lipca 2016 roku na kwotę 7 170,97 złotych,
- nr (...) z dnia 22 lipca 2016 roku na kwotę 9 960,00 złotych.

Pozwany odmówił zmiany stanowiska w sprawie.

Dowód: wezwania (k. 21, 23, 24, 31 akt), pismo pozwanego z dnia 13.11.2019 r. (k. 32 akt), pismo pozwanego z dnia 25 listopada 2016 roku (k. 96-97 akt)

Rzeczywiście poniesione koszty naprawy pojazdu wskazane na fakturach VAT nr (...) mieszczą się w rynkowych cenach części oryginalnych sygnowanych logo producenta oraz sosowanych stawek prac blacharsko-lakierniczych w regionie.

Uśredniona wartość czynszu najmu pojazdu zastępczego odpowiadającemu klasie pojazdu uszkodzonego wynosiła w przybliżeniu 390 złotych brutto na dobę.

Technologiczny czas naprawy pojazdu wynosi 7 dni, oraz dodatkowo jeden dzień na czynności związane z organizacją naprawy i 1 dzień na sprawdzenie pojazdu po naprawie i jego wydanie.

dowód: opinia biegłego sadowego E. D. – k. 147 - 169,

Opisany stan faktyczny był częściowo bezsporny, ponieważ pozwana nie kwestionowała przebiegu zdarzenia szkodzącego, swojej gwarancyjnej odpowiedzialności za sprawcę szkody ani częściowej wypłaty odszkodowania. Pozostałe okoliczności Sąd ustalił w oparciu o przedłożone i niekwestionowane dokumenty prywatne i wydruki, okoliczności bezsporne oraz na podstawie zeznań świadka M. M. (1) i opinii biegłego E. D..

Zeznania świadka Sąd uznał za wiarygodne i były one przydatne dla ustalenia zasadności i celowości najmu pojazdu zastępczego.

Sąd zaaprobował opinię wydaną przez biegłego sądowego E. D. z tym, że miał na uwadze fakt, że była ona w znacznej części „hipotetyczna” na co zwracał uwagę sam biegły. Z zeznań świadka M. M. (1) wynikała konieczność oczekiwania na części w ASO A. przez około dwa miesiące, o czym biegły nie mógł wiedzieć. Najszybsze możliwe zamówienie części trwało trzy tygodnie i to dzięki „kontaktom” warsztatu (...) z magazynem centralnym o, których mówił świadek. Ten okres zatem był uzasadniony i pozostawał w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą i to ten okres w zakresie oczekiwania na części Sąd wziął pod uwagę w zakresie oczekiwania na części. Szczegółowe rozważania w tym zakresie są w dalszej części uzasadnienia. Oczywiście w zakresie technologicznego czasu naprawy i czynności zdawczo-odbiorczych Sąd oparł się na opinii biegłego, jako posiadającego wiadomości specjalne.

Sąd zważył, co następuje:

Bezsporne w sprawie były: fakt zdarzenia komunikacyjnego, zasada odpowiedzialności pozwanego oraz fakt przyznania przez pozwanego kwoty 13 549,48 złotych z tytułu kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu oraz przyznania odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego w wysokości 2 822 złotych (2106,71 zł + 715,29 zł-k.22 i k. 94).

Bezsporne było to, że odszkodowanie należy się powodowi w kwocie brutto (k.23 – pismo M. M. (1) z dnia 9 sierpnia 2016 roku, k. 28 pismo ubezpieczyciela z dnia 26 września 2016 roku o dopłacie „50% podatku VAT” oraz fakt wypłaty odszkodowania za najem pojazdu zastępczego w kwocie 2822 zł [17 dni po 166 zł brutto za dzień-k.22 i 28]). Bezsporna była również stawka najmu pojazdu zastępczego, która wynosiła 166 zł brutto za dobę.

Spór dotyczył:

- 1) wysokości odszkodowania za uszkodzenie pojazdu,
- 2) wysokości odszkodowania za najem pojazdu zastępczego (czasu najmu).

Stosownie do treści art. 822 § 1 k.c. w wykonaniu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej pozwany przyjął odpowiedzialność za szkody wyrządzone osobom trzecim przez ubezpieczonego. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 § 1 i 2 k.c.). Przesłankami odpowiedzialności odszkodowawczej są: zaistnienie zdarzenia, z którym przepis prawny łączy odpowiedzialność odszkodowawczą, powstanie szkody oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem i szkodą (art. 361 k.c.). W przypadku wystąpienia wymienionych przesłanek naprawienie szkody przez podmiot do tego zobowiązany, powinno polegać na przywróceniu w majątku poszkodowanego stanu rzeczy naruszonego zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może przewyższać jednak wysokości faktycznie poniesionej szkody.

Obowiązek odszkodowawczy ubezpieczyciela aktualizuje się z chwilą wyrządzenia poszkodowanemu szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy samochodu i czy w ogóle zamierza go naprawić (por. uchwałę SN z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSNC 2002, nr 6, poz. 74).

W wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego, osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu "wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego, do których wydatków należy zaliczyć także koszt

nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy"(wyrok SN z dnia 20 listopada 1970 r., II CR 425/72 (OSNCP 1973. nr 6, poz. 111).

Odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje zatem wszelkie niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, dzięki którym samochód doprowadzony zostaje do stanu technicznej używalności odpowiadającej stanowi przed uszkodzeniem.

Za „niezbędne” koszty naprawy należy uznać takie koszty, które obejmują przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu jego technicznej używalności istniejącej przed wyrządzeniem szkody przy zastosowaniu technologicznej metody odpowiadającej rodzajowi uszkodzeń pojazdu mechanicznego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/2003, Lex Polonica nr 361525, Biuletyn Sądu Najwyższego 2003/6 str. 4, Gazeta Prawna 2003/122 str. 26, Jurysta 2003/9-10 str. 54, OSNC 2004/4 poz. 51).

Sąd na podstawie opinii biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej ustalił, iż rzeczywiście poniesione koszty naprawy pojazdu wskazane na fakturach VAT nr (...) (k.35 i k. 37) mieszczą się w rynkowych cenach części oryginalnych sygnowanych logo producenta oraz stosowanych stawek prac blacharsko-lakierniczych w regionie.

Powód ani pozwany nie kwestionowali tych ustaleń podanych w pisemnej opinii biegłego, a w ocenie Sądu były one przekonujące i logiczne.

Podkreślenia wymaga okoliczność, iż w ocenie Sądu nie był zasadny zarzut naruszenia obowiązku minimalizacji szkody poprzez brak skorzystania z propozycji zakupu części u dostawców ubezpieczyciela.

Pozwany nie wykazał bowiem, że poszkodowany miał realną możliwość przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji, zgodnie z technologią producenta, za kwotę wypłaconego mu przez pozwanego odszkodowania. Podkreślenia wymaga fakt, iż powód skorzystał z oferty warsztatu współpracującego z pozwanym (...) A. K. i za jego pośrednictwem zamawiał części do naprawy pojazdu. Ostatecznie naprawa została przeprowadzona przez warsztat (...), ponieważ pierwotny warsztat z powodu przeciążenia i okresu letniego nie miał możliwości przeprowadzić naprawy w rozsądnym terminie. Podkreślenia wymaga okoliczność, iż pozwany nie wykazał, jakoby miał z dostawcą części zawarte jakiegokolwiek porozumienia dotyczącego obniżenia ceny części zamiennych dla poszkodowanego, wobec których odpowiedzialność ubezpieczeniowa ponosił pozwany. W tych okolicznościach nie sposób było przyjąć, jakoby pozwany złożył poszkodowanemu ofertę naprawy pojazdu za kwotę odpowiadającą wypłaconemu odszkodowaniu. Treść kalkulacji naprawy pozwanego poza odesłaniem do numeru telefonu ubezpieczyciela i adresu mailowego, nie wskazywała poszkodowanemu, ani gdzie ma się udać w celu zamówienia części z rzekomym rabatem, ani jaka będzie procedura ich nabycia. Nie można również utracić z pola widzenia, że poszkodowany ma prawo nabyć części w miejscu swego zamieszkania i nie ma obowiązku ich nabycia od podmiotu funkcjonującego w innej miejscowości, co każdorazowo wiąże się z kosztami i czasem transportu oraz problemami w razie ewentualnej reklamacji. Ponadto, zgodnie z dominującym orzecznictwem poszkodowany - w zakresie wyboru warsztatu - nie ma obowiązku poszukiwania warsztatu najtańszego, ani nie ma obowiązku poszukiwania najtańszych części zamiennych, szczególnie, że w nabywaniu tego rodzaju elementów istotny jest także aspekt zaufania do zbywcy.

W ocenie Sądu obowiązek współdziałania poszkodowanego nie może oznaczać ograniczenia jego uprawnień - w szczególności prawa wyboru sposobu naprawienia szkody, swobody decyzji co do napraw oraz wyboru dostawcy części. Narzucanie poszkodowanemu wyboru dostawcy części lub wykonawcy naprawy niweczyłoby prawo poszkodowanego do wyboru sposobu naprawienia szkody poprzez aprioryczne przyjęcie, że naprawienie szkody winno nastąpić przez naprawienie pojazdu (por. uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy w sprawie VIII Ga 38/18 z dnia 20 czerwca 2018 roku).

Mając na uwadze, że biegły potwierdził, iż rzeczywiście poniesione koszty naprawy pojazdu równe 12 789,36 złotych z tytułu kosztu zakupu części oraz 7 170,97 złotych z tytułu wykonanej naprawy mieszczą się w rynkowych cenach, podczas gdy ubezpieczyciel wypłacił kwotę 6 378,51 złotych tytułem kosztu zakupu części oraz kwotę 7 170,97 złotych z tytułu naprawy pojazdu powoda, to należało przyjąć, iż powodowi należna jest dopłata odszkodowanie w kwocie 6

410,85 złotych i tyle też Sąd zasądził powodowi odszkodowania z tytułu uszkodzenia pojazdu (19 960,33 zł [12 789,36 zł + 7 170,97 zł] – 13549,48 zł [6 378,51 zł + 7 170,97 zł]).

W sprawie sporny był również okres najmu pojazdu zastępczego.

Zasadność najmu pojazdu zastępczego wynikała z dowodów przedłożonych przez powoda, w tym z przesłuchania świadka M. M. (1).

Odnosząc się do okresu najmu pojazdu, zdaniem Sądu, okres wynoszący łącznie 74 dni nie był okresem uzasadnionym. Należy podzielić pogląd, że rzeczywisty (uzasadniony) czas naprawy, tj. czas w którym uszkodzony pojazd mechaniczny w normalnym toku mógł zostać naprawiony z uwzględnieniem nie tylko technologicznego czasu naprawy, lecz również czynności procesu likwidacji szkody.

W tym miejscu należy wskazać, że na podstawie załączonych do akt dokumentów, w tym kalkulacji naprawy sporządzonych przez pozwanego oraz na podstawie zeznań świadka M. M. (1) Sąd ustalił, iż procedura naprawy przedmiotowego auta przedstawiała się następująco:

- 04 kwietnia 2016 roku – uszkodzenie pojazdu powoda, zgłoszenie szkody,
- 11 kwietnia 2016 roku – oględziny pojazdu przez likwidatora szkody
- 18 kwietnia 2016 roku – pierwotna kalkulacja naprawy sporządzona przez pozwanego i zakwestionowana przez powoda,
- 05 maja 2016 roku – informacja od pozwanego o przyznaniu odszkodowania w kwocie 8 967,88 złotych z tytułu uszkodzenia pojazdu,
- 19 maja 2016 roku – dostarczenie powodowi ostatecznej kalkulacji, zamówienie części do naprawy (po trzech tygodniach otrzymanie zamówionych części),
- 19 lipca 2016 roku – zakończenie naprawy.

Dokonując analizy powyższej osi czasu wskazać należy, iż na długość trwania procesu likwidacji szkody miał wpływ opieszałość pozwanego w podejmowanych czynnościach (dokonanie oględzin po tygodniu od zaistnienia szkody oraz sporządzenie ostatecznej kalkulacji naprawy) oraz czas oczekiwania na zamówione części. W ocenie Sądu powód nie miał wpływu na powyższe okoliczności. Nadto to pozwany powinien dążyć do jak najszybszego zakończenia postępowania likwidacyjnego, tymczasem jego czynności się znacznie opóźniały przez co powód zmuszony był do zwlekania z rozpoczęciem naprawy pojazdu. W ocenie Sądu powód miał prawo zwlekać z zamówieniem części, dopóki, dopóty pozwany nie potwierdzi zakresu szkody, jaki będzie refundował. Dlatego też powód miał prawo dokonać zamówienia części dopiero po otrzymaniu ostatecznej kalkulacji naprawy, a więc dopiero w dniu 19 maja 2016 roku. Data ta wynika z analizy akt szkody na płycie CD i twierdzeń strony powodowej (k.113v) niekwestionowanych przez stronę pozwaną.

Części dotarły dopiero po trzech tygodniach, co wynika z zeznań świadka M. M. (1). Data wystawienia faktury VAT za części w dniu 8 lipca 2016 roku (k.35) nie ma w tym wypadku znaczenia. Po otrzymaniu części, zdaniem Sądu, warsztat powinien rozpocząć naprawę, tym bardziej, że pojazd był rozłożony, o czym zeznawał świadek. Tym samym części musiały dotrzeć do warsztatu w dniu 9 czerwca 2016 roku (3 tygodnie od dostarczenia uszkodzonymu drugiego kosztorys sporządzonego przez ubezpieczyciela). Biegły w swojej opinii wskazał, iż technologiczny czas naprawy wynosi 7 dni (k.155v, str. 14 opinii). Biorąc pod uwagę weekendy, dni wolne od pracy, to wskazać należy, iż sama naprawa trwać powinna 7 dni roboczych i powinna wyglądać w poniższy sposób:

- 9 czerwca 2016 roku – czwartek – otrzymanie części (dzień na organizację naprawy zgodnie z opinią biegłego- k. 155v, str. 14 opinii)

- 10 czerwca 2016 roku –piątek – naprawa początek
- 11-12 czerwca 2016 roku- weekend brak naprawy
- 13-17 czerwca 2016 roku naprawa
- 18-19 czerwca 2016 roku- weekend brak naprawy
- 20 czerwca 2016 roku koniec naprawy (ostatni siódmy dzień technologicznego czasu naprawy)
- 21 czerwca 2016 roku – wtorek –zdanie auta (dzień na sprawdzenie pojazdu po naprawie i jego wydanie zgodnie z opinią biegłego- k. 155v, str. 14 opinii).

Tym samym to 21 czerwca 2016 roku to ostatni dzień realnego czasu naprawy, pozostającego w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą.

Nie można zarzucić poszkodowanemu opieszałości czy niedbalstwa w procesie likwidacji szkody. Jego zachowanie w zakresie zminimalizowania szkody (okres naprawy) było prawidłowe. Poszukiwał warsztatu, ustalił, że w ASO A. na części czeka się dwa miesiące (a nie trzy tygodnie jak w (...)) oraz że w A. ASO ma wyższe części niż przyjęła (...), a ponadto, że jest kolejka do naprawy w ASO jest bardzo długa.

Jednakże nieprawidłowości w zakresie samej procedury naprawy przez warsztat nie mogą obciążać ubezpieczyciela. W szczególności nie może obciążać ubezpieczyciela czas „przynajmniej” dwóch tygodni (o czym zeznawał świadek) gdy pojazd był w warsztacie (...), po dostarczeniu części, i nie był naprawiany z uwagi na problemy warsztatu. Tak samo czas gdy pojazd został przeniesiony do innego warsztatu. Jak zeznał świadek był „problem z przeprowadzeniem naprawy” i „przeciągało się rozpoczęcie naprawy”. Jednocześnie strona powodowa nie udowodniła, że ten okres jest w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą. O ile bowiem czas postępowania likwidacyjnego w zakresie sporządzenia prawidłowej kalkulacji i jej dostarczenie do poszkodowanego a także okres oczekiwania na części (w okolicznościach spawy wynoszące 3 tygodnie) jest okresem za który ubezpieczyciela odpowiada, o tyle czas naprawy powinien być uwzględniany, w okolicznościach sprawy, w oparciu o opinię biegłego, ponieważ nie ma żadnych powodów, aby za opieszałość i nieprawidłowości procesu naprawczego obciążać (...). Jak zeznał M. M. (1) przez dwa tygodnie „nic nie było robione” mimo, że były części, podczas gdy po przewiezieniu auta do innego warsztatu (podwykonawcy pierwotnego warsztatu) naprawa skończyła się w dwa tygodnie czyli mniej więcej tyle ile Sąd opisał powyżej przy modelowym procesie naprawy.

Na koniec podkreślenia wymaga fakt, iż powód nie najmował pojazdu zastępczego przez cały okres trwania procesu likwidacji szkody.

Powód najmował pojazd zastępczych w dniach od dnia 4 kwietnia 2016 roku do dnia 18 kwietnia 2016 roku oraz od dnia 16 maja 2016 roku do dnia 15 lipca 2016 roku.

W okresie od dnia 19 kwietnia 2016 roku do dnia 15 maja 2016 roku powód nie najmował pojazdu z uwagi na okoliczność, iż posiadał w tym okresie pojazd własny.

Łączny okres najmu pojazdu zastępczego zasadny i pozostający w adekwatnym związku przyczynowym wynosił 14 dni (od dnia 4 kwietnia 2016 roku do dnia 18 kwietnia 2016 roku; k. 129 FV numer (...)) oraz 37 dni (od dnia 16 maja 2016 roku do dnia 21 czerwca 2016 roku).

Łącznie zasadne 51 dni przy stawce wynoszącej 166 dało kwotę 8 466 zł.

Między stronami bezsporne było to, że pozwana wypłaciła odszkodowania na najem pojazdu zastępczego w kwocie 2 822 zł. Wobec powyższego Sąd zasądził, z tytułu najmu pojazdu zastępczego, kwotę 5 644 zł (8 466 zł – 2 822 zł).

Łącznie Sąd zasądził kwotę 12 054,85 zł (uszkodzenie auta- 6 410,85 złotych; pojazd zastępczy- 5644 zł) na podstawie art. 822 k.c., art. 436 § 2 k.c. i 415 k.c. oraz w zw. z art. 361 § 1 i 2 k.c w zw. z art. 363 § 1 k.c. i w zw. z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli.

O należności z tytułu odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia z tego tytułu orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Ten ostatni przepis stanowi, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Powód żądał odsetek od niewypłaconego przez pozwanego odszkodowania od dnia 26 września 2016 roku do dnia zapłaty, zaś pozwany powyższego nie kwestionował. W związku z powyższym Sąd zasądził na rzecz powoda od pozwanego odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 12 054,85 od dnia 26 września 2016 roku do dnia zapłaty.

Szkoda została zgłoszona do ubezpieczyciela w dniu 6 kwietnia 2016 roku, co wynika z akt szkody i było przyznane przez ubezpieczyciela. Faktury VAT za naprawę są z dnia 8 lipca 2016 roku i 19 lipca 2016 roku (k.35 i k.37). W zakresie najmu pojazdu zastępczego roszczenie zostało zgłoszone do ubezpieczyciela najpóźniej 11 sierpnia 2016 roku, a sama faktura była wystawiona na dzień 22 lipca 2016 roku (k.34).

W decyzji ubezpieczyciela z dnia 15 sierpnia 2016 roku odniesiono się do nich (k.25), zatem na pewno tego dnia były one już dostarczone do (...). Podkreślić należy, że poszkodowany już pismem z dnia 11 sierpnia 2016 roku (k.26) odniósł się do pierwotnej decyzji ubezpieczyciela dotyczącego odszkodowania za uszkodzeni pojazdu i za zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego.

W zakresie niezasadnego okresu najmu (ponad 51 dni) Sąd oddalił powództwo (pkt II wyroku).

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów wyrażoną w art. 100 k.p.c. Na koszty procesu po stronie powoda w kwocie 4 617 zł złożyły się opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł, opłata od pozwu 1000 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 3600 zł (§ 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych) a po stronie pozwanej wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 3600 zł a także opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł oraz wykorzystana część zaliczki na poczet opinii biegłego w wysokości 1 447,99 zł.

Powód wygrał proces w 76% (zasądzono łącznie 12 054,85 zł podczas gdy domagał się 15 872,85 zł) i należało się jemu od pozwanej tyleż procent poniesionych kosztów tj. 3 508,92 zł (76% x 4617 zł), zaś pozwanej od powoda należała się tytułem kosztów kwota 1215,60 zł (24% z 5 064,99 zł). Różnica wynosiła 2 293,22 zł i została zasądzona od pozwanej na rzecz powoda w punkcie III sentencji wyroku wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Sąd miał ponadto na uwadze to, że nie wykorzystano całej zaliczki uiszczonej przez pozwaną na poczet opinii biegłego. Wobec powyższego na mocy art. 84 ust 2. w zw. z art. 80 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 r. poz. 300), Sąd zwrócił pozwanej kwotę 52,01 zł (pkt IV wyroku; 1500 zł – 1447,99 zł).